

KOMENTAR

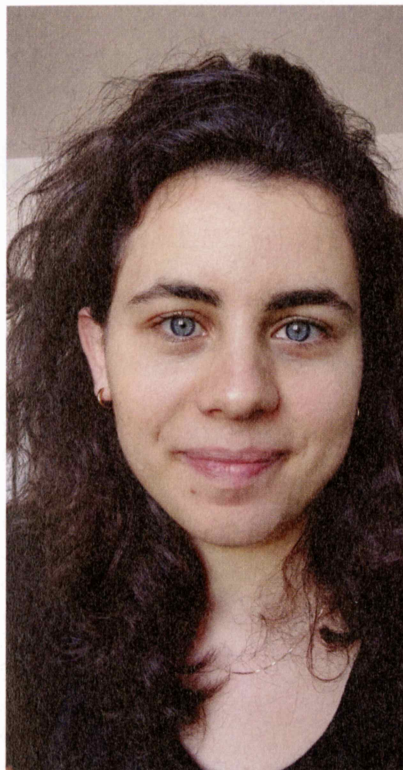
MIRA GABRIEL
POLETNA SODELAVKA

Antifašizem: demokratska drža ali grožnja?

Po policijski raciji pri Peršmanu se intenzivneje pojavlja vprašanje o dojemanju antifašizma na Koroškem ter širše v Avstriji in Sloveniji. Še posebej priljubljeno enačenje antifašizma z ekstremizmom, kot da je nekaj nesprejemljivega, ogrožujočega ali protizakonitega, je zame, ki se družbeno angažiram in ki sem taboru ter raciji bila priča, to predpostavljane nekaj zelo bolečega in obremenjujočega. Antifašizem je zame namreč osnovni demokratični princip, s katerim operiramo v družbi, princip, ki je zasidran tudi v zakonodaji in Avstrijski državni pogodbi. Taka enačenja niso samo zastrašujoča, temveč tudi nevarna glede na grožnjo avtoritarne in sovražne politike, ki se vedno bolj uveljavlja. So poskus diskreditacije kritičnih, angažiranih ljudi in med ljudmi ne krožijo slučajno – so politično motivirana in niso pravična do kompleksnosti človeškega bivanja.

Antifašizem ni enotno organizirano gibanje. Predstavlja širok spekter posameznikov, skupin, praks, ideoloških prepričanj in moralnih odzivov na totalitarne mehanizme. Nekateri vidijo krepitev antifašizma v poklicni politiki, drugi v samoorganiziranih skupinah, ki opozarjajo na fašistično nasilje, tretji v civilnem pogumu na delovnem mestu, četrti v demonstracijah za mir in svobodo v Palestini. »Dojemati antifašizem samo v luči ekstremizma« pomeni pod vprašaj postavljati vsakršno iskreno prizadevanje za sobivanje v miru, brez sovraštva, zatiranja in vojnega uničenja. V osnovi je antifašizem človekoljubna drža, v najboljšem primeru vsebuje neko mirovno politiko, kot je prejšnji teden izjavila predsednica društva Kinderland Steiermark: »Antifašizem je zame preprečiti in biti proti vsakršni vojni, ker takrat izginejo vse možnosti za empatično izmenjavo in ustvarjanje pogojev za življenje.« Zame to pomeni delovati proti vsem vojnem, predvsem tistim, ki jih že zdaj bojujemo brez orožja.

Izhodiščno iz racije pri antifašističnem taboru pri Peršmanu bi bilo važno, da jasno označimo, kdo nam, navadnim ljudem, dejansko škodi in kdo tega ne želi. Skušajmo prepoznati fašistoidne prakse, ki nastopajo pod krinko »varnosti«, ter zdržati nasprotja v lastnih skupnostih, skušajmo prenesti trenja, da nas ne bodo ločevala, temveč krepila.

Poletno nabiranje zgodb, znanja in rastlinja

Servus! Sem Mira Gabriel, doma pri Strdenu v Lešah in v Otakringu na Dunaju. Na Dunaju študiram znanost gledališča, filma in medijev, ob tem pa delam kot varuška in prevajalka. Veliko časa preživim v Klubu slovenskih študentk*študentov na Dunaju, kjer si poleg društvenega dela delamo veliko preglavic o družbi in slovenski skupnosti na Koroškem. Povezano s tem organiziramo veliko kulturnih prireditev, izobraževanj, diskusij in sej.

Ravno te dejavnosti me že tretje poletje vodijo k pisanju za Novice, kjer se posvečam naši zgodovini, sedanjosti in prihodnosti. Nabrane zgodbe in znanje se vliva tudi v moje ustvarjanje na področju filma, ki mi je strast in kmalu, upam, tudi poklicni dom.

Rada se pogovarjam z babico, družim s prijateljicami in prijatelji, rada igram karte, zahajam v kino in hodim po naši planini Rožca. Kadar gre, nabere malo rmana ali hrاندlnovja (brusnice) in zraven še kakšno zapojem.

CELOVEC

Pravniki zahtevajo pravnopolitične ukrepe

Odvetnik Rudi Vouk je v imenu Društva koroških slovenskih pravnikov (DKSP) v zadevi Peršman poslal dopis avstrijski pravosodni ministrici Anni Sporrer (SPÖ), prvakom strank koalicijske vlade ter koroškim občinskim politikom. V njem si pravniki od Dežele Koroške in Republike Avstrije želijo »priznavanje

antifašističnega temelja naše pravne države«, od ministrice pa pričakujejo »pravnopolitično ukrepanje« zaradi policijske intervencije pri Peršmanu 27. julija letos. Ministrico opozarjajo, da je bila pri intervenciji kršena pravica do postopka v slovenskem jeziku, ki ga pripadnikom slovenske narodne skupnosti zagotavlja 7. člen Avstrijske državne pogodbe. V tej zvezi DKSP opozarja na nujnost reforme dvojezičnega sodstva in razširitve pristojnosti dvojezičnega sodstva. Če do tega ne pride, pravniki napovedujejo pot na sodišča EU. Nadalje pravniki svarijo pred »nacionalsocialističnimi ostanki v sodstvu«. Tu se sklicujejo na primer Galicije, ki ji je do dvojezične table potrebnih 10 % zmanjkal en slovensko govoreči občan. Pri tem je ustavno sodišče glas osebe, ki je kot svoj občevalni jezik navedla »windisch«, štelu k nemško govorečim. Tu je ustavno sodišče spregledalo, da vindiš ni nič drugega kot slovenski narečni govor. Posledica te sporne odločitve ustavnega sodišča je, da je danes občina Galicija edina občina v okraju Velikovec, kjer slovenščina ni dovoljena kot uradni jezik. Podoben problem imajo tudi slovensko govoreči v občinah Škocjan in Dobrla vas. »Republika mora poskrbeti za ukrepe, ki bodo dokaz za njeno spoznanje, da je zoper retravmatizacijo in sovražnost do manjšine na Koroškem potrebno takojšnje ukrepanje.« Kot pravi DKSP, za to razen pri sodiščih ni potrebna niti sprememba zakonodaje.